

Sborový dopis z Uhříněvse a z Říčan září 2013

Christoph Weigel: Ezdráš čte z knihy Zákona

Heslo Jednoty bratrské na září

Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.
Neh 8,10c

Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.

Neh 8,10c

Toto je text pro měsíc září v Heslech Jednoty bratrské. Je to krásný text, který bychom potřebovali slyšet každý den po probuzení, aby nám pěkně otevřel okno do nového dne. A rozhodně mu rádi nasloucháme i na začátku nového školního roku. Otevírá se toho před námi opravdu hodně. Zvlášť před dětmi, které jdou poprvé do školy. A tak myslíme na Daníka Břendu, na Elišku Štruncovou. Aby se do školy těšili, aby se radovali z toho, co všechno budou objevovat, z nových přátelství, z nových vědomostí a dovedností. Z nových snů, které se jim začnou honit hlavou. Hodně je toho čeká.

A nejsou rozhodně sami, kdo se bude muset vyrovnávat s novými situacemi, s novými otázkami, s novými výzvami. V životě osobním, sborovém, společenském. Je zajímavé se podívat na širší kontext, ve kterém je zasazen text z knihy Nehemjáš. Boží lid přišel domů, do Jeruzaléma. A tak trochu si nevěděl rady s ničím. Hradby byly v nepořádku, chrám v rozvalinách. Jakoby se pořádně neměli o co opřít, neví, jak se zorientovat. A přece hradby postavili. Jeruzalém byl ochráněn proti nepřítelům.

A do této situace předčítá Ezdráš Boží Zákon. Lidé si dobře uvědomovali, že ty samotné hradby nestačí. Tak jako my si právě v těch nejzásadnějších věcech uvědomujeme, že nejsme pány nad svými životy ani nad životem tohoto světa. Až příliš dobře si to uvědomujeme. A tak jako Boží lid se při četbě Zákona dal do pláče, i my jsme zoufalí, když poznáváme své meze a nevíme jak dál. Jsme u sebe i kolem sebe svědky toho, jak tento pocit bezmoci člověka radikalizuje. Jak v člověku narůstá obviňování vůči těm druhým, vůči těm, kdo za to všechno mohou. Narůstá představa, že stačí odstranit ty druhé, aby bylo dobře.

Ale Ezdráš odmítá toto zoufalství při naslouchání Božímu Slovu. A mluví o naději. Mluví o radosti. „Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.“ Tuto radost přináší poznávání Božího Slova. A my se můžeme stejně jako ti prvňáčci těšit z objevování toho, co nám přinese. My nemusíme propadat zoufalství a beznaději, nemusíme propadat nenávisti, protože my se smíme setkávat kolem Božího Slova. A přijímat s vděčností jeho napomenutí a jeho naději.

Jiří Ort

Program v našem sboru

V novém školním roce se před námi otevírá i nový rok sborové práce. Některá setkání zůstávají, jiná jsou nová.

Rád bych poprosil rodiče dětí, aby počítali s **biblickými hodinami pro děti ve středu od 17.00**. Musíme se odrazit od nějakého pevného termínu, proto budeme vycházet z již zaběhnutého.

Začnou **schůzky přípravy na konfirmaci**, zkusíme je **jako setkávání mladší mládeže**. Tady termín zatím není, byť bych byl vděčný za čtvrtek. Ovšem tady skutečně musíme počkat na rozvrhy ve školách. Pokračují **biblická setkávání starší mládeže a třicátníků každé první pondělí v měsíci od 20.00 na faře**.

Začínají **biblická setkávání v Říčanech každé 2. pondělí v měsíci od 19.30 u Trkovských (V kolonii 1597)**. První setkání bude **9.9.2013**.

Zůstávají **biblické hodiny v Uhříněvsi na kruchtě každé úterý od 18.30**.

Nabízíme také **Večery s hostem. Každý 2. čtvrtek v měsíci od 19.30 v v kostele v Uhříněvsi** budeme mít možnost rozhovoru s hostem, kterého pozveme. Prvním hostem bude **12.9.2013 Jan Ort, student romistiky na FF UK**, který nám bude povídat nejen **o životě v romských osadách na Slovensku**.

V našem kostele budou také pokračovat **koncerty – 30.9.2013 od 18.00** vystoupí **dětský pěvecký sbor Jiskřička**.

Saláry - ve svatodušním čísle sborového dopisu jste se mohli dočíst o financích církve. Omlouvám se, že jsem do článku neuvedl, jakým způsobem můžete platit salár, a tak příspěv na provoz sboru i církve. Salár můžete zaplatit složenkou, která bude vložena do adventního sborového dopisu, nebo osobně po bohoslužbách, ale také pravidelnou platbou na sborový účet. K této platbě, prosíme, uveďte své jméno, abychom mohli vystavit potvrzením kvůli daním. Číslo účtu je: **0289172339/0800**.

Informace z našeho sboru můžete sledovat na stránkách našeho sboru: **uhrineves.evangnet.cz**

Nově tam také najdete pravidelné informace ze schůzí staršovstva.

Jiří Ort

Návštěva v české vesnici na Ukrajině

Dostal jsem za úkol napsat několik řádků o mém třítydenním pobytu v ukrajinské Bohemce. Jak jsem se tam vůbec dostal? Někteří možná znáte bratra faráře Brodského. Ten již dlouhá léta pastoračně spravuje české vesnice na Ukrajině, v Rumunsku, na území bývalé Jugoslávie a v dalších státech na východ od ČR. Brodský spolupracuje s panem Svobodou, který shání přes ministerstvo zahraničí granty na projekt učení češtiny pro české děti mimo ČR. Letos byly peníze úspěšně sehnány a tak jsme mohli já a můj spolužák z gymnázia vyrazit na Ukrajinu.

Jeli jsme do Bohemky, což je vesnice založená na počátku 20. století několika evangelickými rodinami. Tyto rodiny pobělohorských exulantů odcházeli na Ukrajinu v několika vlnách a to především z Polska. Navzdory počátečním přísně nastaveným pravidlům, že Češi se mají brát mezi sebou, muselo dříve nebo později dojít ke smíšeným sňatkům s Ukrajinci a tak je v Bohemce dnes jen málo rodin čistě českých.

Když jsme s Jéňou (to je onen zmiňovaný spolužák) po více než 30-ti hodinové cestě autobusem dorazili na místo, byli jsme příjemně překvapeni útulností místního kostela (který je současně farou).

Hned se nás ujala místní kazatelka paní Sverdlová (doufám, že se to tak píše) u níž jsme také často jedli. U jídla se musím pozastavit, neboť mi tamní strava přirostla k srdci. Dá se říci, že jsme každý den šli na oběd a večeři k jiným lidem. Do rodin, jejichž děti byly na táboře u nás v Bělči. Kamkoli jsme přišli, tam byl stůl plný jídla. Naši hostitelé se vždy snažili předložit nám něco zvláštního, co jsme ještě nejedli a tak nám ke konci pobytu ukrajinská strava nebyla už vůbec cizí. Ochutnali jsme červený i zelený boršč, domácí chléb, takzvaný „bohemský“ bramborový salát, zeleninové saláty na sto způsobů,

vařená vajíčka s majonézou, domácí sýry a jiné mléčné výrobky. Z masa jsem krom sušených ryb a pečinky jedl (neboť Jéňa je vegetarián) například husu, domácího pašika, kůzle, ale i mladého býčka. Většinou nám nabízeli také domácí kořalku z cukru a droždí, nicméně tu jsme většinou zdvořile odmítali. Také jsme vždy dostali nějakou výslužku. Melouny žluté i vodní, vinnou révu, meruňky, rajčata, okurky čerstvé i zavařené s koprem a mnoho dalších dobrot. Jelikož jsou tamní lidé zvyklí jíst to, co si vypěstují, veškeré jídlo bylo domácí, 100% bio a bez genetických úprav. Pokud má někdo stejně kladný vztah k chutnému jídlu jako já, byl by tam jako v ráji.

Náplň naší práce byla zajímavá. V každý pracovní den přišly do kostela děti v počtu pěti až dvaceti a věkovém rozpětí pěti až patnácti let. Vzhledem k rozdílným rodinným podmínkám mluvily některé děti česky lépe a některé hůře, mnoho z nich nemluvalo česky vůbec. Naším úkolem bylo tuto rozjivenou a různorodou tlupu zabavit a pokud možno přitom naučit česky. Po překonání počátečních potíží jsme si na sebe zvykli a program byl upraven tak, že se děti snad nenudíly. Hráli jsme mnoho her venku i vevnitř a průběžně jsme se seznamovali s příběhy ze starého zákona. Na neděli jsme vždy připravili s dětmi nějaké zpívání a babičky obzvláště udivilo, jak jejich vnoučata mrskají otčenáš. Děti byly moc šikovné a udivili nás jejich jazykové schopnosti. Byly tam i takové, které od mala umí česky, ukrajinsky, rusky a ve škole se od první třídy učí angličtinu.

O víkendech nás brával syn paní Sverdlové, Dimitrij, na výlety. Viděli jsme Oděsu a Pervomajsk, kde je z dob sovětské éry raketová základna. Největší mezikontinentální balistická raketa (a to pouze torso bez pláště) byla dlouhá 35 metrů a na výšku měla 3 metry. Nesla dohromady 50 hlavic, z nichž bylo 40 klamných a 10 jaderných. Dvě hlavice by stačily na srovnání celé Ukrajiny se zemí. Měli jsme možnost uvědomit si hrůzy studené války a dostatečně se přesvědčit o naprosto šíleném likvidačním potenciálu lidstva. Během pobytu bylo možné promítnout nový dokumentární film Pod ochranou Žerotínů, který se především starším lidem velmi líbil, protože pojednává právě také o složité době po Bílé hoře a následné vlně uprchlíků do ciziny, tedy o jejich předcích.

U obědů a večeří jsme se s lidmi z Bohemky seznamovali a ptali jsme se na

nejrůznější věci. Dozvídali jsme se neveselé zprávy o politickém polorežimu jejich zločineckého presidenta Janukviče, ale otevřeli se nám i nejrůznější pohledy na činnost jejich družstva (rozpadá se až kolem roku 2003). To s životem na vesnici naprosto životně souviselo. Po jeho rozpadu se totiž rozdělila zemědělská půda mezi jednotlivé lidi a ti, kteří popadli příležitost za pačesy, se nyní mají lépe než ostatní. Mnoho lidí musí za prací do Oděsy, do Kyjeva, nebo na Krym. Zbytek žije denní rutinou: ráno vyhnat krávy na pastvu, přes den práce v domácnosti a v hospodářství, večer nahnat krávy zpátky, podojit a spát. Přestože tamní lidé nejsou příliš bohatí, nežijí v luxusu, jaký známe my, a jejich život se může zdát jednotvárný, vyzařují určitý druh štěstí a spokojenosti. Nikdo nikam nespěchá. V tomto ohledu jim můžeme mnohé závidět.

Jonáš Zejfart

Pozvánka do KT Mauthausen

U příležitosti 71. výročí heydrichiády Vás zveme k uctění památky obětí československých vlastenců, podporovatelů a příbuzných parašutistů operačních skupin ANTHROPOID, SILVER A, OUT DISTANCE a INTRANSITIVE, zavražděných ve dnech 24. 10. 1942, 26. 1. 1943 a 3. 2. 1944 v KT Mauthausen.

Termín zájezdu je stanoven na čtvrtek 24. 10. 2012. Odjezd je naplánován jako v minulých letech v 6:30 poblíž úřadu Městské části Prahy 4 a Polikliniky (stanice metra – parkoviště Budějovická). Návrat tamtéž cca po 19 hodině. Program zájezdu: pietní vzpomínka spojená s bohoslužbou a následnou prohlídkou tzv. Bunkru a táborového areálu.

Cena zájezdu do 500 Kč.

Cenu je třeba uhradit do konce září na účet 956644193/0800 s označením jména plátce.

V ceně zájezdu není žádný druh pojištění.

V pátek 25. 10. 2013 od 18 hodin se v katedrále sv. Víta a Vojtěcha na Pražském hradě uskuteční zádušní mše za 294 popravených v KT Mauthausen.

Za organizační trojici Čvančara-Janík-Šustek

Vlastislav Janík (janik@seznam.cz, mobil 737 283 305, tel. 242

*Ještě jednou moc zdravíme naše prvňáčky a nejen jim nabízíme
krásnou báseň pro potěšení.*

Jedna lomená jednou

Petr Kříčka

Ač na horách valašských jsem se zrodil,
v Německém Brodě jsem do školy chodil.

Má dušička byla předjarní lán,
a hlava – prázdná krabička...

Náš učitel byl staříčkový pán
jménem, --- nu třeba Štěpnička.
Patočka nešlo mi do rýmu. Proto
změnil jsem příjmení toto.

Ten stařeček, Pán Bůh dej mu nebe,
nás jistě měl raději než sebe.

Byl anděl, nás kluky miloval
a takto klasifikoval:

mha nade mnou, přede mnou, za mnou a vůkol,
dvě jedničky sázel mi na každý úkol.

Tu první z pravopisu
a druhou z úpravy spisu.

Jednou můj úkol se hemžil chybami
jak Indický oceán rybami.

Příčinou omylů těch, tak četných,
bylo pár souhlásek obojetných:

be, fe, me, le, pes se veze,
co to na nás kluci leze?

Jednou po b měkké i,
podruhé zas tvrdé y.

Vísledek bil podle toho...

Říkat, chyb že bylo mnoho?
Červených křížků a háků, ó žáku,
kam spočinout popřeješ zraku, jak máku...

Ale pan učitel nedal se zmást.
Pod mého ducha a potu dcerou bědnou,
hle, ohromná jednička lomená jednou.
„Nic nevykonal, kdo vykoná část!“
si dědoušek řekl, „Petrus, pax tibi! ... !
A jenom na konci úlohy pod známku,
třaslavou rukou přičinil poznámku:
Až na ty pravopisné chyby!

A teď, když už i mně vlasy šednou,
vzpomínám: jedna lomená jednou...
Náš učitel srdce velké a čisté
měl na pravém místě, to je jisté.
Můj pravopis nebyl zamák hezký,
a vida, je ze mne básník český.
Ale tohle to hlavní není.
On byl též moudrý a zkušený pán.
A tento příběh byl vypravován
pro toto ...

mravné naučení:
Svět by byl, lidičky, překrásný, kdyby
z nás každý o bližním s panem Štěpničkou
smýšlel: jsi jednička lomená jedničkou...
až na ty pravopisné chyby! ...